

El conill a la lluna

Descripció

Fa molts anys, quan el món encara estava ple de déus i éssers màgics, en Quetzalcóatl, conegut com la Serp Emplomallada, i que era un antic déu, va decidir viatjar a la Terra en forma humana. Volia conèixer de prop els homes i els animals, entendre les seves vides i aprendre d'ells.

Disfressat de simple viatger, va caminar per muntanyes, rius i valls, meravellant-se amb la bellesa del món. No obstant això, el seu viatge va ser llarg i esgotador. Quan el sol va començar a pondre's i el cel es va tenyir de vermell i taronja, en Quetzalcóatl va sentir un profund cansament. Els seus peus li feien mal i l'estómac li rondinava de gana, però no tenia res per menjar.

Va buscar un lloc per descansar i va trobar una gran roca sota un arbre frondós. S'hi va asseure, contemplant el cel mentre la lluna començava a treure el cap tímidament.

De sobte, entre l'herba, va sentir un suau cruixit. En girar-se, va veure un petit conill de pell blanca i esponjosa que mastegava unes fulles amb tranquil·litat.

El conill va notar la mirada cansada del viatger i, encuriós, s'hi va acostar fent petits bots.

—Bona nit, amic —va dir el conill amb una veu dolça—. Sembles molt cansat. Necessites ajuda?

En Quetzalcóatl va somriure davant la bondat del petit animal i va respondre amb veu amable:

—He viatjat durant tot el dia i estic molt cansat. Tinc gana, però no tinc res per menjar.

El conill va mirar al seu voltant i va veure que només tenia les fulles amb les quals s'alimentava cada nit. Va reflexionar un moment i després, amb determinació, va dir al viatger:

—Jo només menjo aquestes fulles, però no crec que t'agradin. Si tens gana, pots menjar-me a mi.

En Quetzalcóatl es va sorprendre en sentir aquelles paraules. Va mirar el petit conill, que l'observava amb ulls plens de bondat i entrega, sense por ni dubtes.

El déu va quedar commogut. Mai no havia conegut un ésser tan generós, disposat a sacrificar-se per un altre sense esperar res a canvi.

—Petit conill, el teu cor és noble i la teva ànima brilla més que qualsevol estrella al cel —va dir En Quetzalcóatl emocionat—. No et menjaré, però vull que la teva bondat sigui recordada per sempre.

Llavors, en Quetzalcóatl va agafar amb suavitat el conill entre les seves mans i, amb el seu poder diví, es va elevar cap al cel nocturn. Va pujar tan amunt que va arribar fins a la lluna, i amb un gest màgic, va estampar la figura del conill a la seva superfície.

—A partir d'avui —va dir el déu—, tots els éssers de la Terra veuran la teva imatge a la lluna i recordaran la teva generositat.

Quan en Quetzalcóatl va baixar de nou, el conill seguia a terra, sa i estalvi, mirant amb sorpresa la seva pròpia silueta dibuixada a la lluna brillant.

Des d'aleshores, cada cop que la lluna plena il·lumina el cel, els homes i dones poden veure la figura del conill, recordant que la veritable grandesa no es troba en la força ni en la riquesa, sinó en la bondat i l'amor pels altres.